

SIRA I L'OCELL NEGRE

Fitxa tècnica i artística

Guió original: Mans Unides

Guió tècnic: Rosa Zeda

Il·lustracions: David

Belmonte **Color:** Rafael

Broseta Gaudisa

Veü Sira i mare: Juana Femenina

Veü Pare i arbre: Roberto

Cuadrado

Música: Africa Dawn (Chris Barry)

Gule Wamkulu Mask (ARC Music),

Olomia (Arc Music)

Realització: HTTPV Media

Concepció i direcció: Kidecom

Any: 2010

Llengua: castellà

És un conte editat en dues parts, que es pot descarregar a:

[Primera part. 6 min](#)

[Segona part. 7:07 minuts](#)

Les guies de pel·lícules que s'ofereixen des del GrupIREF tenen el mateix objectiu que el projecte Filosofia 3/18, és a dir, procurar que els nens i joves pensin per si mateixos de forma acurada i reflexiva. Per això no són gaire convencionals. Poques vegades hi ha referències a directors, actors o tècniques fílmiques ni corrents cinematogràfiques.

Com si es tractés d'una lectura, demanem als espectadors una actitud activa i desperta abans, mentre i després de veure la pel·lícula. Les nostres guies busquen propiciar tant la mirada a la pantalla com a un mateix.

Aquest aprenentatge es fa a les aules de forma cooperativa, és a dir, formant una comunitat de recerca, un espai on es tracten les qüestions que planteja la pel·lícula de forma dialogada -ni debats ni discussions-, tot donant molta importància a l'exercici del pensament crític i reflexiu.

L'apartat Temes que es poden tractar no ha de ser tractada com un llibre de text, cal usar tots els mecanismes que són habituals a les aules de Filosofia 3/18: fer pissarra si s'escau, posar en marxa el diàleg i si convé llençar alguna pregunta, com un repte per avançar en el coneixement i en l'exercici d'actituds dialogants.

Quan creiem que el treball amb la pel·lícula ja es pot tancar, plantejarem una avaluació per tal que l'alumnat es faci conscient de què ha après, dels sentiments que li ha generat i del coneixement que li ha aportat.

Llicència de Creative Commons
 Guia Sira i l'ocell negre. Autora: Irene de Puig Olivé. Està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons.

Resum

Aquest conte explica la història d'un sonall del germanet de Sira, que ha estat robat per l'ocell negre i que la protagonista recuperarà després de passar per unes quantes proves.

Pel professorat

Tenir present que, en treballar el conte, els perills als quals s'enfronta Sira representen diversos problemes de salut presents en molts països, especialment els empobrits:

- L'Ocell Negre simbolitza les circumstàncies que fan que els/les nens i nenes emmalalteixin, sobretot en els primers cinc anys de vida.
- Els mosquits representen les malalties transmèses per insectes, especialment la malària/paludisme, que es cobra cada any les vides de 800.000 nens.
- Els cucs de l'aigua representen el problema de consumir aigües en mal estat o sense garanties higièniques, provocant malalties gastrointestinals i la mort anual de 2 milions de menors de 5 anys.
- Els pinxos enverinats representen diversos tipus de malalties concretes a través de bacteris i virus.

Finalment, el sonall simbolitza l'atenció sanitària i l'accés a medicaments que prevenen i curen les malalties.

Objectius

- Reflexionar sobre la importància de la salut.
- Valorar la voluntat i la valentia.

ABANS DE VEURE LA PEL·LÍCULA

Qüestionari previ

Triar un fotograma, com ara el que encapçala la fitxa i preguntar-se:

- Qui deuen ser?
- Què fan?
- On deu passar?
- Són grans o petits?

El títol: *Sira i l'ocell negre*

- Qui deu ser Sira?
- Què és un ocell?
- Per què "negre"?

L'ACCIÓ**Primera sessió**

- Espai i temps
  - Mirar alguns fotogrames per tal d'identificar-ne: el lloc (Àfrica), el temps (actual) i algunes característiques dels personatges.
  - Podem presentar Sira, la protagonista del conte: "Sira viu en un llogaret d'Àfrica. La seva vida és molt diferent de la nostra. La seva casa està feta amb fang i la teulada és de palla. La seva família s'alimenta del que cultiven al camp. Cada dia, abans d'anar a l'escola, Sira va fins al riu a buscar aigua, perquè a casa no tenen una aixeta com en tenim aquí, a les nostres cases."
  - Presentar la història (vocabulari bàsic)

Els nens/es del llogaret es mantenen sans/es, perquè quan neixen els seus pares i mares els construeixen un sonall utilitzant llavors i una carabassa.

El so del sonall allunya les malalties. Si tenen el sonall al seu costat, no es posen malalts. Cada nit, però, l'Ocell Negre, l'enemic de la salut dels nens/es, sobrevola l'aldea a la recerca de sonalls. Si l'Ocell Negre roba el sonall d'alguna casa, aquest nen o aquesta nena es posarà malalt.

Quan coneguem la història de Sira, ens assabentarem del que li va passar ...

ELS PERSONATGES

- Buscar els adjectius que millor defineixin els personatges:

	Descripció física	Descripció psicològica
Sira		
Pare		
Mare		

AJUDA

Trets físics:

Algunes observacions que es poden fer:

- Aspecte físic general: menut, alt, prim, ros, fort, jove, àgil, musculós...
- Com gesticula, com es mou: elegant, lent, nerviós, ràpid...

Trets psicològics:

Entre aquests adjectius, buscar-ne algun que vagi bé per a ser usat en la descripció dels personatges:

Bondadós
Calmat
Tolerant

Perseverant
Solidari
Ordenat

Generós
Indiferent
Impacient

Humil
Obedient
Colèric

Pacient
Delicat

Voluntariós
Amical

Sincer
Bondadós

Respectuós
Apassionat

Segona sessió

Començar, sense visualitzar res, recordant la primera sessió, especialment el sentit general de la història i preveure què passarà a la segona part (generar expectatives i fer hipòtesis).

Procurar que els estudiants s'adonin d'aquesta estructura a base de fer preguntes com:

- Què passa?
- Quan, com i on passa?
- Per què passa?
- Què necessita o què busca Sira?
- Què es planteja de fer Sira?

Es visualitza la segona part

- Amb quins conflictes es troba?
- Quines qüestions resol?
- Per què decideix fer el viatge?
- Quins perills troba durant el viatge?
- Qui l'aconsella i l'ajuda?
- Com l'aconsellen i l'ajuden?
- Com acaba?
- Per què rep ajuda dels arbres quan la necessita?

Fent memòria entre tots, llistarem els distints episodis per ordre (treballant causes i conseqüències), fins que en quedi clar el fil argumental.

ESTRUCTURA

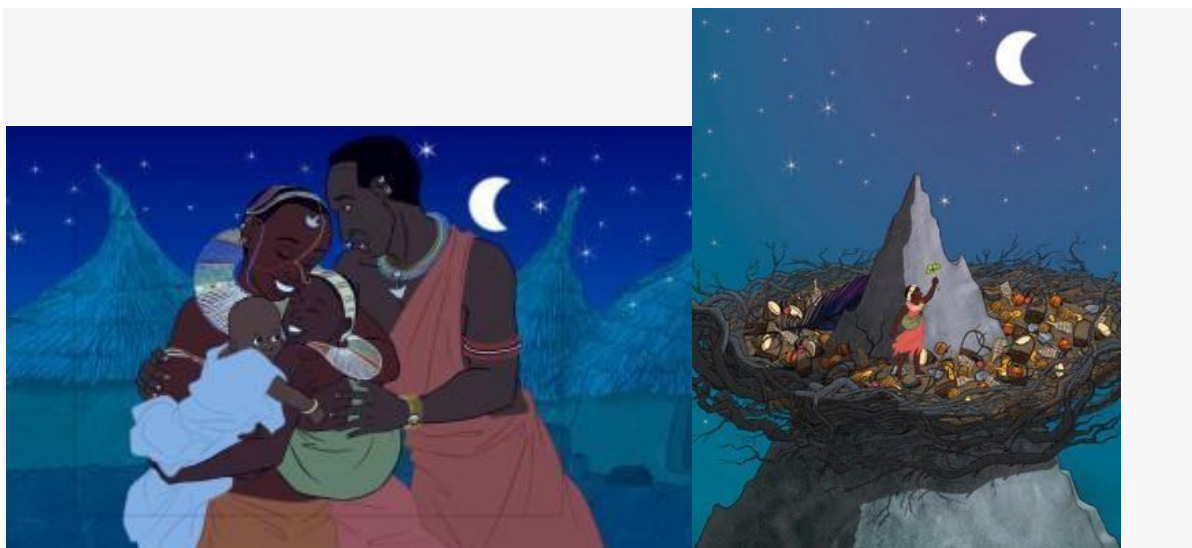
Aquesta faula té l'estructura narrativa de tots els contes clàssics:

- L'inici es presenta com una pèrdua.
- Llarg viatge per resoldre la qüestió. Viatge iniciàtic ple de perills.
- Proves.
- Ajuda a l'heroi o heroïna.
- El bé triomfa i l'heroi o heroïna és reconegut.

Ordenar aquestes imatges segons el relat. Es poden proposar totes o es pot fer una tria segons l'edat de l'alumnat.

➤ **Com reaccionen emocionalment?**

Pots detectar algun moment del film on, molt explícitament, els personatges principals mostrin algun dels sentiments següents?

	Sentiment	Moment del film
Sira		
Mare		
Pare		

AJUDA PER LA MESTRA

Ira : fúria, ultratge, ressentiment, còlera, exasperació, indignació, aflicció, acritud, fastigueig, irritabilitat, hostilitat, violència, odi, etc.

Tristesia: pesar, malenconia, pessimisme, llàstima, autocompassió, solitud, abatiment, desesperació, aflicció, esllanguiment, etc.

Temor: ansietat, aprensió, nerviosisme, preocupació, consternació, inquietud, cautela, incertesa, paor, por, terror, fòbia, pànic, etc.

Plaer: felicitat, alegria, diversió, orgull, estremiment, embadaliment, gratificació, satisfacció, eufòria, èxtasi, etc.

Amor: acceptació, simpatia, confiança, amabilitat, afinitat, devoció, adoració, afecte, estima, tendresa, consideració, predilecció, etc.

Sorpresa: commoció, desconcert, admiració, estranyesa, atordiment, estupefacció, esbalaïment, meravellament, etc.

Disgust: menyspreu, avorriment, aversió, repulsió, desplaer, desgrat, pena, aflicció, sofriment, turment, empipament, molèstia, decepció, malestar, etc.

Vergonya: culpabilitat, molèstia, disgust, remordiment, humiliació, penediment, mortificació, contrició, deshonor, etc.

COMPRESIÓ DE LA PEL·LÍCULA

Pla de diàleg

- Quina escena t'ha agradat més?
- Alguna escena t'ha fet por?
- Què sents a l'escena en la que apareixen els mosquits gegants?
- I quan puja al niu?

Sobre la pel·lícula

- a. T'has posat en la pell de Sira?
- b. Com creus que haguessis reaccionat tu?
- c. Quin sentiment et provoca l'actitud de Sira?
- d. Quin altre títol posaries a la pel·lícula?

TEMES QUE ES PODEN TRACTAR

Salut o malaltia

- Què vol dir estar malalt?
- Què em passa quan estic malalt?
- Com em sento?
- Com em curo?
- Estar malalt és quan em falta alguna cosa com a la pel·lícula?

Valentia i coratge

- Diríem que Sira és valenta?
- Si és que sí, per què ho és, de valenta?
- Ser valent és:
  - Fer coses atrevides?
  - Fer coses que costen?
  - Tenir por dels perills?
  - No tenir por dels perills?
- Es pot ser poc valent?
- Es pot ser molt valent?
- Es pot ser massa valent?
- Com es diu quan un és massa valent?

LA PEL·LÍCULA

- Podries dir quin aspecte del film t'ha cridat més l'atenció, com ara: els personatges, els dibuixos, on passa, la música, el vestuari, altres .....
- Recordes alguna seqüència o fotograma especialment impactant?
- Quins són els moments més especials de la pel·lícula per a tu?

1.

2.

- Canviaries el final de la pel·lícula

AVALUACIÓ**A tu, que t'ha dit la pel·lícula?**

Digues la teva opinió sobre el film, justificant la teva avaluació.

- M'ha agradat, perquè...
- M'ha fet por, perquè...
- M'ha fet riure, perquè...
- M'ha sorprès, perquè...
- M'ha indignat, perquè...
- M'ha fet somriure, perquè...
- M'ha emocionat, perquè...
- M'ha alegrat, perquè...
- M'ha molestat, perquè...
- M'ha inquietat, perquè...
- M'ha distret, perquè...
- M'ha avorrit, perquè...
- M'ha sobtat, perquè...
- M'ha il·lusionat, perquè...
- M'ha informat, perquè...

Què m'ha explicat que no sabia?

El conte en català**Primera part**

En el llogaret on viu Sira, és costum que, quan neix un nadó, el seu pare li fabriqui un sonall, perquè el seu so, diuen, allunya les malalties.

Sira va voler que el del seu germà petit fos diferent i el va pintar de verd. Li va quedar preciós!

Al poble tothom sap que, quan arriba la nit, cal guardar molt bé aquests sonalls, perquè, amb la foscor, l'Ocell Negre sobrevola el llogaret buscant-los i se'ls emporta amb el bec al seu niu a la part alta de la muntanya.

Una nit va passar el que tots a la família temien. L'Ocell Negre va trobar el sonall verd del germanet de Sira i, sense que ningú se n'adonés, el va portar al seu cau.

Quan va clarejar, el nadó no parava de plorar. Havia perdut el color de la cara i la brillantor dels ulls. La seva mare no sabia què li passava i intentava calmar-lo

bressolant-lo als seus braços. Quan al migdia el pare va tornar de treballar al camp, es va adonar que el sonall no hi era.

- Què farem ara? Va preguntar la mare molt espantada.
  - Haurem de recuperar el sonall, va dir el pare decidit.
  - Però això és impossible, ningú no ha aconseguit mai arribar fins al niu de l'Ocell Negre, el camí és ple de perills, es va lamentar mare.
- Sira romania asseguda a la porta de la cabana, escoltant.

Mentre s'abraçava els genolls, plorava pel seu germanet malalt. No podia permetre que es morís i, com que sempre havia estat una nena molt valenta, va decidir anar a buscar el sonall. Es va aixecar d'un salt i, sense pensar-s'ho dues vegades, va agafar la bossa de roba que portava a la escola i va tirar-hi tots els cacauets que va poder agafar i un parell de coques de blat de moro. Sense fer soroll, i d'amagat, va emprendre el camí.

Més enllà de la font on cada matí recollia l'aigua, començava el sender en el què els nens tenien prohibit endinsar-s'hi. Sira sabia que estava desobeint i la por feia que li tremolessin una mica les cames, però pensar en el seu germanet malalt li va donar valor per continuar caminant.

Tot d'una, quan passava prop d'un gran bassal d'aigües estancades, va sentir un soroll. Era un brunzit molt fort, semblant al de les tempestes d'aire. Quan se'n va voler adonar, tenia davant un enorme eixam de Mosquits Gegants, d'aquests dels que tantes vegades havia sentit parlar. Eren tan grans com ella i tenien una boca immensa amb unes dents esmolades com les d'un lleó.

La majoria de les nenes del poble no podien anar a escola, però la mare i el pare de Sira volien que estudiés igual que els seus germans grans i, per això, no faltava cap dia a classe. A Sira li agradava molt aprendre, i sempre estava ben atenta al que els explicava la professora.

Va recordar que la mestra els deia que si mai tenien un problema molt difícil de resoldre, havien d'utilitzar la seva imaginació i el cap.

I llavors, va pensar que si els mosquits tenien aquesta boca tan enorme amb unes dentasses tan grans, segur que eren molt goluts. Va treure els cacauets que portava a la bossa i els va escampar per terra. Els mosquits es van llançar a tota velocitat a menjar-los i es van oblidar d'ella, deixant-li el camí lliure. Sira va córrer com mai a la vida ho havia fet i de seguida els va perdre de vista.

Segona part

Havia superat la primera prova, sabia, però, que encara li quedava molt camí per davant fins arribar dalt de la muntanya.

El sender acabava en un riu molt ample que no tenia més remei que creuar si volia arribar al niu de l'Ocell Negre. Sira no sabia nedar bé, però aquest no era el més gran dels problemes. Hi havia els Cucs Blaus que vivien a l'aigua. Eren uns animals molt perillosos que atacaven a tots els que intentaven entrar al riu i, fins i tot, als que s'acostaven a la vora a beure.

Asseguda als peus d'un arbre, Sira es va recordar una altra vegada de la seva mestra.

- La mestra sempre ens diu que si som generosos rebrem la ajuda dels altres quan la necessitem, va pensar. Jo faig tot això per ajudar el meu germanet però a qui puc demanar ajuda? Aquí no hi ha ningú!

En aquest moment, l'arbre va començar a moure's i els que estaven al seu voltant, també:

- Hola petita, com et dius?, Va preguntar l'arbre en el qual es recolzava.
- Em dic Sira, va respondre amb sorpresa la nena.

- I què t'ha portat per aquí?, li va dir l'arbre. Aquest no és un lloc segur per una nena.

Sira els va explicar la seva història i els arbres, commoguts, van inclinar les branques superiors fins que les seves puntes es van tocar suaument. Des de baix, Sira els sentia xiuxiuejar mentre movien les fulles. Després d'una estona de deliberació, els arbres es van tornar a alçar, van demanar a Sira que s'allunyés una mica, i van començar a sacsejar amb força, per deixar caure les seves branques més velles. Amb elles van construir entre tots una bassa perquè la nena pogués creuar a l'altra banda del riu sense que els cucs l'atrapessin.

- Moltes gràcies per la vostra ajuda, no oblidaré mai el que heu fet per mi, va cridar Sira quan va arribar a la riba del davant.

- Sort en el teu camí, Sira, van respondre els arbres.

Sira va començar a pujar la muntanya. Ja era fosc i les ombres l'espantaven. Prop del cim, va veure que l'últim tram del camí estava cobert de punxes enverinades que l'Ocell Negre havia sembrat per defensar el seu niu.

La valenta nena no va defallir davant el nou obstacle i, un cop més, va usar el cap per buscar una solució. Mentre pensava, asseguda a la vora del camí, acariciava suaument unes herbes de vímet que cobrien el camp que tenia al costat. Llavors, se li va acudir un truc: usaria part d'aquest vímet per fer una llarga catifa, com li havia ensenyat la seva mare. Així podria trepitjar sobre les punxes sense fer-se mal.

Durant una bona estona, va teixir i teixir, i quan va acabar, va estendre a poc a poc la llarga catifa pel terra i caminant amb molta cura, va aconseguir evitar les perilloses punxes. La nit ho havia tenyit tot de negre, però la lluna també va voler ajudar la petita Sira i va sortir més plena que mai il·luminant-ho tot amb la seva llum blanca.

Sira sabia que cada vegada faltava menys per salvar el seu germà i això semblava donar-li ales. Va continuar l'ascens, i en menys temps del que es pensava, va arribar al niu. Estava tranquil·la perquè, com era de nit, sabia que l'Ocell Negre estaria fora una bona estona buscant sonalls.

Tot i que el niu era enorme, va haver de fer un esforç molt gran per aconseguir entrar-hi el cap. Quan ho va aconseguir, va descobrir que el niu estava ple de sonalls que, durant anys, l'Ocell havia anat robant als nens del llogaret.

Sira va localitzar de seguida el del seu germanet, perquè era l'únic de color verd. El va agafar ràpidament i el va ficar a la bossa. I després, com sabia que cada sonall salvaria a un nen, va guardar al sac i a les seves butxaques tots els que va poder.

Contenta, va emprendre el camí de tornada al llogaret, acompanyada pel dolç so dels sonalls.

Mentrestant, tots al poble estaven molt preocupats per ella.

Portaven tota la nit buscant-la i els seus pares estaven molt tristos pensant que podia haver-li passat alguna cosa dolenta. Quan la van veure aparèixer corrent pel camí, es van posar tan contents que ni tan sols la van renyar per haver-se escapat. I la seva alegria es va desbordar quan la nena va ensenyar a tot el poble el que portava. Un a un els sonalls van ser lliurats als seus amos i, quan va acabar, va córrer a la seva cabana per fer sonar amb força la joguina verda davant el seu germanet, que dormia feliç sobre la seva estoreta. El nen havia recobrat el color i la brillantor dels ulls, i va tornar a ser un bebè sa.

Durant mesos no es va parlar de res més al poble. Mai ningú no havia aconseguit arribar fins al pic de la muntanya i molt menys una nena!, no podien entendre com ho havia aconseguit. Tots volien escoltar la seva història.

- Has de tenir poders especials, li deien uns.
  - I una força com la d'un lleó, li deien els altres.
- Sira reia mentre movia el cap a dreta i esquerra, negant-ho.
- Només vaig fer el que la mestra m'ha ensenyat a l'escola: vaig fer servir la cap i la imaginació per vèncer els problemes!
- La història de Sira havia fet reflexionar a molts pares, que van decidir que les seves filles també havien d'anar a l'escola.
- Sira va seguir estudiant per aconseguir, algun dia, que l'Ocell Negre marxés per sempre d'allà i que cap nen més emmalaltís per culpa seva.

Versión castellana

Primera parte

En la aldea donde vive Sira, es costumbre que, cuando nace un bebé, su papá le fabrique un sonajero, porque su sonido, dicen, aleja las enfermedades.

Sira quiso que el de su hermanito pequeño fuera diferente y lo pintó de verde. ¡Le quedó precioso!

En el pueblo todos saben que, cuando llega la noche, hay que guardar muy bien esos sonajeros, porque, con la oscuridad, el Pájaro Negro sobrevuela la aldea buscándolos y se los lleva en el pico a su nido en lo alto de la montaña.

Una noche, sucedió lo que todos en la familia temían. El Pájaro Negro encontró el sonajero verde del hermanito de Sira y, sin que nadie se diera cuenta, se lo llevó a su guarida.

Cuando amaneció, el bebé no paraba de llorar. Había perdido el color de la cara y el brillo de los ojos. Su mamá no sabía qué le pasaba e intentaba calmarle acunándole en sus brazos. Cuando a mediodía regresó su papá de trabajar en el campo, se dio cuenta de que el sonajero no estaba.

- ¿Qué vamos a hacer ahora?, preguntó mamá muy asustada.

- Tendremos que recuperar el sonajero, dijo papá decidido.

- Pero eso es imposible, nunca nadie ha conseguido llegar hasta el Nido del Pájaro Negro, el camino está lleno de peligros, se lamentó mamá.

Sira, permanecía sentada a las puertas de la cabaña escuchándoles.

Mientras se abrazaba las rodillas, lloraba por su hermanito enfermo. No podía permitir que se muriera el bebé y, como siempre había sido una niña muy valiente, decidió ir ella a buscar el sonajero. Se levantó de un salto y, sin pensárselo dos veces, agarró la bolsa de tela que llevaba a la escuela y echó en ella todos los cacahuets que pudo coger y un par de tortas de maíz. Sin hacer ruido, y a escondidas, emprendió el camino.

Más allá de la fuente donde cada mañana recogía el agua, comenzaba el sendero en el que los niños tenían prohibido adentrarse. Sira sabía que estaba desobedeciendo y el miedo hacía que le temblasen un poco las piernas, pero pensar en su hermanito enfermo le dio valor para continuar caminando.

De repente, cuando pasaba cerca de un gran charco de aguas estancadas, escuchó un ruido. Era un zumbido muy fuerte, parecido al de las tormentas de aire. Cuando quiso darse cuenta, tenía delante un enorme enjambre de Mosquitos Gigantes de esos de los que tantas veces había oído hablar. Eran tan grandes como ella y tenían una boca inmensa con unos dientes afilados como los de un león.

La mayoría de las niñas de la aldea no podían ir a la escuela, pero la mamá y el papá de Sira querían que estudiara igual que sus hermanos mayores y, por eso,

no faltaba ningún día a clase. A Sira le gustaba mucho aprender, y siempre estaba bien atenta a lo que les contaba la profesora.

Recordó que la maestra les decía que si alguna vez tenían un problema muy difícil de resolver, tenían que utilizar su imaginación y la cabeza.

Y entonces, pensó que si los mosquitos tenían esa boca tan enorme con esos dientazos, seguro que eran muy comilones. Sacó los cacahuets que llevaba en su bolsa y los esparció por el suelo. Los mosquitos se lanzaron a toda velocidad a comerlos y se olvidaron de ella, dejando el camino libre. Sira corrió como nunca en la vida lo había hecho y enseguida los perdió de vista.

Segunda parte

Había superado la primera prueba, pero sabía que todavía le quedaba mucho camino por delante hasta llegar a lo alto de la montaña.

El sendero acababa en un río muy ancho que no tenía más remedio que cruzar si quería llegar al nido del Pájaro Negro. Sira no sabía nadar bien, pero ese no era el mayor de los problemas. Lo malo eran los Gusanos Azules que habitaban en el agua. Eran unos animales muy peligrosos que atacaban a todos los que intentaban entrar en el río e, incluso, a los que se acercaban a la orilla a beber. Sentada a los pies de un árbol, Sira se acordó otra vez de su maestra.

- La maestra siempre nos dice que si somos generosos recibiremos la ayuda de los demás cuando la necesitemos, pensó. Yo hago todo esto para ayudar a mi hermanito pero ¿a quién puedo pedir ayuda? ¡Aquí no hay nadie!

En ese momento, el árbol empezó a moverse y los que estaban a su alrededor, también:

- Hola pequeña, ¿cómo te llamas?, preguntó el árbol en el que se apoyaba.

- Me llamo Sira, respondió con sorpresa la niña.

- ¿Y qué te trae por aquí?, le dijo el árbol. Este no es un lugar seguro para una niña.

Sira les explicó su historia y los árboles, conmovidos, inclinaron las ramas superiores hasta que sus puntas se tocaron suavemente. Desde abajo, Sira los oía susurrar mientras movían las hojas. Tras un rato de deliberación, los árboles volvieron a erguirse, pidieron a Sira que se alejara un poco, y comenzaron a sacudirse con fuerza, para dejar caer sus ramas más viejas. Con ellas construyeron entre todos una balsa para que la niña pudiera cruzar al otro lado del río sin que los gusanos la atraparan.

- Muchas gracias por vuestra ayuda, nunca olvidaré lo que habéis hecho por mí, gritó Sira cuando llegó a la orilla de enfrente.

- Suerte en tu camino, Sira, respondieron los árboles.

Sira empezó a subir la montaña. Ya estaba anocheciendo y las sombras la asustaban. Cerca de la cima, vio que el último tramo del camino estaba cubierto de pinchos envenenados que el Pájaro Negro había sembrado para defender su nido.

La valiente niña no desfalleció ante el nuevo obstáculo y, una vez más, usó la cabeza para buscar una solución. Mientras pensaba, sentada al borde del camino, acariciaba suavemente unas hierbas de mimbre que cubrían el campo que tenía al lado. Entonces, se le ocurrió un truco: usaría parte de ese mimbre para hacer una larga alfombra, como le había enseñado su mamá. Así podría pisar sobre los pinchos sin hacerse daño.

Durante un buen rato, tejió y tejió, y cuando terminó, extendió poco a poco la larga alfombra sobre el suelo y andando con mucho cuidado, consiguió evitar los peligrosos pinchos. La noche había teñido todo de negro, pero la luna

también quiso ayudar a la pequeña Sira y salió más llena que nunca iluminando todo con su luz blanca.

Sira sabía que cada vez faltaba menos para salvar a su hermano y eso parecía darle alas. Continuó el ascenso, y en menos tiempo de lo esperado, alcanzó el nido. Estaba tranquila porque, como era de noche, sabía que el Pájaro Negro estaría fuera un buen rato buscando sonajeros.

Aunque el nido era enorme, tuvo que hacer un esfuerzo muy grande para conseguir asomarse a su interior. Cuando lo consiguió, descubrió que el nido estaba lleno de sonajeros que, durante años, el Pájaro había ido robando a los niños de la aldea.

Sira localizó enseguida el de su hermanito, porque era el único de color verde. Lo cogió rápidamente y lo metió en su bolsa. Y luego, como sabía que cada sonajero salvaría a un niño, guardó en el saco y en los bolsillos todos los que pudo.

Contenta, emprendió el camino de regreso a la aldea, acompañada por el dulce sonido de los sonajeros.

Mientras tanto, todos en la aldea estaban muy preocupados por ella.

Llevaban toda la noche buscándola y sus papás estaban muy tristes pensando que podía haberle pasado algo malo. Cuando la vieron aparecer corriendo por el camino, se pusieron tan contentos que ni siquiera la regañaron por haberse escapado. Y su alegría se desbordó cuando la niña enseñó a todo el pueblo lo que traía. Uno a uno fue entregando los sonajeros a sus dueños y, cuando terminó, corrió a su cabaña para hacer sonar con fuerza el juguete verde ante su hermanito, que dormía feliz sobre su esterilla. El niño había recobrado el color y el brillo de los ojos, y volvió a ser un bebé sano.

Durante meses no se habló de otra cosa en la aldea. Nunca nadie había conseguido llegar hasta el pico de la montaña y ¡mucho menos una niña!, no podían entender cómo lo había logrado. Todos querían escuchar su historia.

- Debes tener poderes especiales, le decían unos.

- Y una fuerza como la de un león, le decían otros.

Sira reía mientras movía la cabeza a derecha e izquierda, negando.

- Sólo hice lo que la maestra me ha enseñado en la escuela: ¡Usé la cabeza y la imaginación para vencer los problemas!

La historia de Sira había hecho reflexionar a muchos padres, que decidieron que sus hijas también tenían que ir a la escuela.

Sira siguió estudiando para lograr algún día que el Pájaro Negro se marchase para siempre de allí y que ningún niño más enfermase por su culpa.

PER SABER-NE MÉS [AQUÍ](#)